

* **αύλιτσιάζω**, ἀμπλιτσιάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αὐλίτσι.

Καταφεύγω που, σκέπομαι.

αὐλογύρι τό, ἀμάρτ. αὐλοῦρ' Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐλόγυρος.

Αὐλή: Ἄσμ.

Ἀπόψι εἶδα 'ς σ' ὄνειρο μ' κε ἀποπουροῦ 'ς σὰ ξύπνᾳ μ',
εἶδα καὶ τὴν τρυγὸνα μου 'ς τὰ ξένα αὐλοῦρᾳ.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 1.

αὐλογύρισι ἡ, Θήρ. (Οἶα) Ρόδ. (*Αρχάγγ.) αὐλοῦ-
ρισι Νάξ. (*Απύρανθ. Βόθρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *αὐλογυρίζω.

1) Ὁ γῦρος τῆς αὐλῆς, ὁ περιβάλλων τὴν αὐλὴν τοῖ-
χος ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 3. 2) Αὐλή
κττ. Νάξ. (*Απύρανθ. Βόθρ.): Ἡ αὐλοῦρισι τοῦ ἐκκλησᾶς
Ἀπύρανθ. Ἀλοῦρισι τοῦ καμινιοῦ (τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς
ἀσβεστοκαμίνου μέρος) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή
(I) 1.

αὐλογύρισμα τό, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *αὐλογυρίζω.

Ὁ περὶ τὴν οἰκίαν χώρος ὁ χρησιμοποιούμενος ὡς αὐ-
λή: Κάθεται μέσα 'ς τὸ αὐλογύρισμα.

αὐλογύριστος ἐπίθ. ΑΜωραϊτῖδ. Διηγ. 3, 4.

Ἐκ τοῦ ρ. *αὐλογυρίζω.

Ὁ ἔχων αὐλόγυρον, ὁ περιβεβλημένος μὲ τοῖχον αὐ-
λῆς: «Μετήρχετο τὸν ἀλευροπώλην ἐν τῷ χωρίῳ ὑπὸ τὸν
μικρὸν αὐλογύριστον οἰκίσκον, τὴν πολῦτιμον τῆς Θωμαῆς
προῖκα».

αὐλόγυρος ὁ, σύνθηθ. αὐλόγερος Θράκ. (*Ηράκλ.)
αὐλόγυρος Εὔβ. (Κάρυστ.) Μύκ. Σίφν. αὐλόγυρους βόρ. ἰ-
διώμ. αὐλόγυρο τό, Τήν. αὐλόερο Ἄνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ γῦρος.

1) Ὁ περιβάλλων τὴν αὐλὴν τοῖχος, ὁ περίβολος
σύνθηθ.: Ὁ αὐλόγυρος τῆς ἐκκλησιᾶς-τοῦ σπιτιοῦ κττ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 3. β) Τὸ χαμηλὸν τοιχίον τὸ
περιβάλλον τὸ ἀλώνιον Κρήτ. (Κατσιδ.): Ὁ αὐλόγυρος
τ' ἀλωνιοῦ. Συνών. ἀλωνόφτερο. γ) Τὸ χαμηλὸν
τοιχίον, ὁ θριγκὸς τοῦ δώματος Εὔβ. (Κάρυστ.): Κάθεται
'ς τὸν αὐλόγυρο τοῦ λιανοῦ. 2) Ὁ περιβαλλόμενος πρὸ
τῆς οἰκίας χώρος, καὶ καθόλου ἡ αὐλή Εὔβ. (Αὐλωνάρ.)
Νάξ. Σίφν. Σκιάθ. Χίος—ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 41: «Ε-
νας αὐλόγυρος ἔρημος μὲ ἓνα φοῦρνον τὸν ὅποιον πρὸ
πολλοῦ ἔπαυσε νὰ κολλᾷ ἡ γερόντισσα» ΑΠαπαδιαμ.
ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 1.

αὐλόθυρα ἡ, πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ θύρα.

Ἡ θύρα τῆς αὐλῆς ἔνθ' ἄν.: Ἡ αὐλόθυρα τοῦ παπᾶ
ἦταν κλειδομανταλωμένη γιὰ νὰ μὴν μπαίῃ ὁ καθένας μέσα
ΧΧρηστοβασ. Διαγών. 28. Συνών. αὐλόπορτα, ἐξώ-
πορτα.

αὐλοκάμαρα ἡ, ΣΣκίπη Θεάτρ. 55.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ κάμαρα.

Αὐλὴ δωματίου: Ὁ καλόγερος 'ς τὴν πόρτα τῆς αὐλο-
κάμαρας... ἔστρεκε παίζοντας 'ς τὰ κοκκαλιασμένα του δάχτυ-
λα τὸ κομπολόι του.

αὐλοκαύκι τό, Δ.Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλὸς καὶ καυκί.

Ὁ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μίσχου διχοτομημένος
καρπὸς τῆς λαγυνοσχῆμου κολοκύνθης χρησιμεύων ὡς ἄν-
τλημα. Συνών. ἀγκλῖα 2.

αὐλοκόπημα τό, ἀμάρτ. αὐλοκόπισμα Νάξ. (*Απύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλοκοπῶ. Τὸ αὐλοκόπισμα κατὰ τὰ
ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Συνεχῆς καὶ παρατεταμένη ὕλακὴ κυνός. Συνών.
αὐλοκόπι.

αὐλοκόπι τό, Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλοκοπῶ.

Αὐλοκόπημα, ὁ ἰδ.: Δὲ μ' ἄφηκε τὸ αὐλοκόπ' ἀπόψε
νὰ βουλώσω τὸ μάτι μου.

αὐλοκοπῶ Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐλὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κο-
πῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245.

1) Ὑλακτῶ πολὺ, παρατεταμένως: Οἱ σκύλλοι εὐλο-
κοποῦσαν ὅλη νύχτα. 2) Φωνάζω ὀργίλως: Ὁλη μέρα
αὐλοκοπᾷς κ' ἐσύ, νὰ ξεκάμης θές! Πβ. αὐλίζω (II) 3.

αὐλοκρυμμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐλή καὶ τοῦ κρυμμένος μετοχ. τοῦ
ρ. κρύβω.

Ὁ οἶονεῖ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κρυπτόμενος, ὁ διαρ-
κῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ παραμένων.

αὐλόμαντρα ἡ, Ἀθῆν. κ.ά.—ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ.
κάστρ. 74.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ μάντρα.

Αὐλὴ περικλειομένη διὰ τοίχου ἔνθ' ἄν.: Θὰ μ' ἄρесе
νὰ στόλιζε αὐτὴ κἀνένα χαρέμι, εἶναι ἁμαρτία τέτοιο ἀστέρι νὰ
λάμπη σὲ μιὰν αὐλόμαντρα μέσα ΔΚαμπούρογλ. ἔνθ' ἄν.

αὐλόπορεια ἡ, ΧΧρηστοβασ. Διηγ. Θεσσαλ. 53.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ πορτεῖα. Ὁ τοῦ τόνου ἀναβι-
βασμὸς κατὰ τὸ αὐλόθυρα, αὐλόμαντρα, αὐλό-
πορτα.

Ὁ πρὸ τῆς οἰκίας τόπος ὁ ὅποιος δύναται νὰ εἶναι αὐ-
λὴ τῆς οἰκίας ἢ καὶ δίοδος μόνον: Τὰ σκυλλὰ παραμό-
νευαν 'ς τὲς αὐλόπορειες.

αὐλόπορτα ἡ, κοιν. αὐλόπορτα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ πόρτα.

Αὐλόθυρα, ὁ ἰδ.: Βγαίνω - κάθομαι - στέκομαι 'ς τὴν
αὐλόπορτα.

* **αὐλόπουλλον** τό, αὐλόπον Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. αὐλή διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὰ αὐλή. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλάκι (I).

ἄυλος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄυλος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐλλιπὴς τὴν ὑλικὴν ὑπόστασιν,
ὁ οἶονεῖ ἄνευ σώματος, ἀδύνατος, ἀσθενικός, κάτισχνος, ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζῴων πολλαχ.: Ἄυλη γυναῖκα. Ἄυλο παιδί.
Ἄυλο κορμί. Ἀδυνάτισε τὸ παιδί, ἔγινε ἄυλο. β) Λεπτός,
εὐθραστός πολλαχ.: Ἄυλο πρᾶμα πολλαχ. γ) Εὐτελής
Σίφν.: Ἄυλο παμπάκι (τὸ μὴ καλῶς ὠριμάσαν). Ἄυλο χῶ-
μα (τὸ ἀκατάλληλον διὰ τὴν ἀγγειοπλαστικὴν). 2) Τα-
χύς, εὐκίνητος Πελοπ. (Καλάβρυτ.) 3) Μεταφ. δειλὸς
Σίφν.: Ἄυλος ποῦ 'σαι! Συνών. ἄκαρδος 1.

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Ὁν καχεκτικόν, κάτισχνον σύνθηθ.:
Σὰν ἄυλο εἶναι. Ἐνα ἄυλο εἶναι. 2) Ἀνόητον, μωρὸν
πλάσμα Θήρ. Λευκ. Σῦρ.: Αὐτὸς εἶναι ἓνα ἄυλο. Συνών.
εἰδωλο, ξόανο. 3) Φάντασμα Πελοπ. (Καλάβρυτ.)
Συνών. ἀπόκοσμο (ἰδ. ἀπόκοσμος 3), στοιχειό.

αὐλὸς ὁ, Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Πε-
λοπ. (Βούρβουρ. Λακεδ. Λακων. Μάν. Τρίτ.) Σῦρ. Τήν.
κ.ά. αὐλὲ Τσακων. ναυλὸς Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *αὐλός*. Τὸ *ναυλός* ἐκ τῆς αἰτίας. τὸν *αὐλόν*, ὅθεν τὸ *ναυλός*, καθὼς καὶ *αὐλή-ναυλή* κττ.

1) Ἡ φλογέρα τῶν ποιμένων, ἡ σύριγξ Τσακων. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. 2) Ὁ σωλὴν τοῦ ἀποστακτικοῦ ἄμβυκος ὁ διὰ τοῦ ψυγείου διερχόμενος Ἴων. (Κρήν.) Σῦρ. Τήν.

β) Ὁ σιδηροῦς σωλὴν τοῦ φυσητήρος ὁ φθάνων μέχρι τῆς πυρᾶς Κρήτ. γ) Σωλὴν ἐν γένει Ἴκαρ. 3) Ἡ ὁπὴ εἰς τὴν ὁποίαν προσαρμόζεται ὁ μετὰ διακόπτου σωλὴν τῶν οἰνοφόρων βυτίων διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖται οἶνος Πελοπν. (Τρίτ.): Ὁ ἀπάνω-ὁ κάτω *αὐλός* τοῦ βαγενοῦ. || Φρ. Ἔγινε *αὐλός* (ἐπὶ μεθυσθέντος καθ' ὑπερβολὴν καὶ οἶονεὶ διαβρόχου ἐξ οἶνου καταστάντος, συνών. φρ. ἔγινε *στουππί*). β) Ἡ ὁπὴ τῆς βάσεως τοῦ βαγενοῦ τοῦ μυλῶνος ἐπὶ τῆς ὁποίας προσαρμόζεται τὸ *προχώνι* Πελοπν. (Βούρβουρ.) γ) Ὁλόκληρος ἡ λιθίνη βάσις τοῦ βαγενοῦ Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. *κολοβάγενο*. 4) Τὸ ἔμβολον διὰ τοῦ ὁποίου φράσσεται ἡ ὁπὴ τῶν βυτίων, ὁ *πίρος* τοῦ βαγενοῦ Πελοπν. (Βούρβουρ.) 5) Τὸ μεθ' ὁρμῆς ἐκπηδῶν ὑγρὸν ἀπὸ οἰασθήποτε ὁπῆς Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἔσπασε ἡ βαρέλλα καὶ πέταξε ἕναν *αὐλό*. Κόπηκε *νὰ φλέβα* του καὶ *πάαινε* τὸ *αἷμ'* *αὐλός*. 6) *Αὐλαξ* Κορσ. β) Ὁχετὸς διὰ τοῦ ὁποίου φέρεται τὸ ὕδωρ εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ μύλου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *λούκι*, *μυλαύλακο*. γ) *Αὐλαξ* τῆς στέγης ἡ σχηματιζομένη ἐκ τῶν κεράμων τῶν δεχομένων τὸ ὕδωρ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κατὰ τὴν κυρτὴν ἐπιφάνειαν τοποθετημένους Πελοπν. (Λακων.) 7) Ὁ προέχων κοῖλος λίθος τῆς κρήνης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρέει τὸ ὕδωρ Πελοπν. (Λακεδ. Μάν.): *Πίνει* ἀπὸ τὸν *αὐλό* τῆς βρύσης Μάν. 8) Ὁ καυλὸς τῶν λαχάνων Κύπρ. 9) Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον Τσακων. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἱατροσοφίᾳ τοῦ 16ου αἰῶνος «ὅταν τρώγῃ τὸν ἄνθρωπον ὁ *αὐλός* του ἀπὸ δριμύτητος εἰς ἀκροβυστίαν». Ἰδ. Ἀθηνᾶν 43 (1931) 164.

αὐλόσκαλα ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. *αὐλή* καὶ *σκάλα*.

Ἡ κλῖμαξ τῆς αὐλῆς ἡ εἰς τὴν οἰκίαν ὁδηγοῦσα.

αὐλόσκυλλο τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *αὐλή* καὶ *σκυλλί*.

Ὁ κύων τῆς αὐλῆς, ὁ φύλαξ τῆς οἰκίας, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν ποιμενικὸν κύνα *μαντροσκυλλο*.

αὐλότοιχος ὁ, σύνθηθ. *αὐλότ'χους* Λέσβ. (Πάμφιλ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *αὐλή* καὶ *τοιχος*.

Ὁ περιβάλλων τὴν αὐλὴν τοῖχος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *αὐλή* (I) 3.

αὐλούδα ἡ, Θράκ. (Σουφλ.) Κύπρ. Μακεδ. *αὐλούα* Κύπρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *αὐλή* διὰ τῆς καταλ. -οῦδα.

1) Μικρὰ αὐλὴ Κύπρ. Μακεδ.: Ἄσμ.

Μάννα μου, 'ς τὴν *αὐλούαν* σου ἔδει *χρυσὴν* *μηλούαν* Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *αὐλάκι* (I). 2) Ὁ κτιστὸς ἐξώστης εἰς ὃν ἀνέρχεται τις διὰ λιθίνης ἐξωτερικῆς κλίμακος Θράκ. (Σουφλ.): *Βγῆτι* *νὰ κάτσουμι* 'ς τ'ν *αὐλούδα*.

αὐλούλλα ἡ, πολλαχ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *αὐλή* διὰ τῆς καταλ. -οῦλλα.

1) *Αὐλούδα* 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Κόττα μου, *κοτιούλλα* μου, | *πέτα* 'ς τὴν *αὐλούλλα* μου πολλαχ. 2) Περιέκλειστος χώρος ἐντὸς τοῦ ὁποίου σταβλίζονται βοσκήματα Κύπρ.

αὐλούρα ἡ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *αὐλή* διὰ τῆς καταλ. -οῦρα.

Μεγάλῃ αὐλῇ. Συνών. *αὐλάρα*, *αὐλάτσα*, ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *αὐλάκι* (I).

αὐλῶνας ὁ, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *αὐλών*.

Κῆπος συκῶν: Ἔχομε *ἀλάτσερε* *αὐλῶνα* ἀπὸ *κάθε* *λοῆς* *σῦκα*. Ἡ λ. καὶ ὡς *τοπων*. Λήμν.

αὐλώνι τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *αὐλών*.

1) Στενὴ κοιλὰς μεταξὺ ὁρέων. 2) Στενὴ θάλασσα.

αὐλωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. *αὐλωσὰ* Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **αὐλωσι* < **αὐλώνω*.

Ἡ διὰ τοίχου περιβαλλομένη αὐλή.

αὐξάνω λόγ. κοιν. *αὐξάνου* Τσακων. *αὐξάω* Καππ. *αὐξαίνω* πολλαχ. *ἀξάν-νω* Ἴκαρ. *ἀξαίνω* Ἀθῆν. Ἡπ. Κεφαλλ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Λακων.) Προπ. (Κύζ.) Σίφν. Τήν. κ.ά. *ἀξαίνου* Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Γρεβ. Σιάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) *ἀφσαίν-νω* Ἀπουλ. *ἀτ-τσαίν-νω* Καλαβρ. *ἀνσαίν-νω* Ἀπουλ. (Μαρτ.) *ἐφσαίν-νω* Ἀπουλ. *βξάγω* Καππ. *ξάω* Καππ. *ἀξήνου* Θράκ. (Κεσάν. Μάλγαρ. κ.ά.) *αὐξηῶνον* Μακεδ. *ἀξήνω* Ἡπ. Κύθηρ. Παξ. Ἀόρ. *ἠῦξησα* Καππ. (Φάρας.) Μέσ. *ξηνίσκουμαι* Καππ. *σηνίσκουμαι* Καππ. (Σιλ.) Μετοχ. *ἀφσημ-μένο* Ἀπουλ. *ἀξούμενος* Ἡπ. *ἀξούμενος* Ἡπ. *ἀξ'μένους* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ ἀρχ. *αὐξάνω*. Οἱ τύπ. *αὐξαίνω* καὶ *ἀξαίνω* καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 2440 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐκόπια-ζεν κ' ἐβιάζετον πάντοτε νὰ τὲς *αὐξαίνῃ*» καὶ κατ' ἄλλην γραφὴν «ἠγωνίζετο, ἐκόπιαζε πάντα νὰ τὰ *ἀξαίνῃ*». Ὁ τύπ. *ἀξάν-νω* ἐκ τοῦ *ἀφκσάνω* ἀποβληθέντος τοῦ φ διὰ τὰ πολλὰ σύμφωνα, τὸ δὲ *ἀφσαίν-νω* κατ' ἀποβολὴν τοῦ φθόγγου κ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,411. Ὁ τύπ. *αὐξηῶνω* κατὰ παρετυμ. πρὸς τὰ εἰς -ώνω σημασιολογικῶς συγγενῇ ρήματα, οἷον *μεγαλώνω*, *ψηλώνω* κττ.

1) Ἀμτβ. λαμβάνω ἀνάπτειν οἰανδήποτε, οἷον κατὰ τὸν ὄγκον, τὴν ἔκτασιν, τὴν δύναμιν κττ. ἐνθ' ἄν.: *Τὰ παιδία ἀξαίνου*ν πολὺν *γρήγορα* Παξ. Ὅσο *τρῶει* τόσο *ἀξαίνει* Πελοπν. Αἴγ. *Μι τ'ν ὦρα ἀξαίν'νι* τὰ *τριφύλλα* τὸν *Μάρτ'* Αἰτωλ. Ἡ *περγουλέα* μας *ἀξαίνει μέρα* τὴν *ἡμέρα* Κεφαλλ. Ὁ *δεῖνα* *ἄξηνε* καὶ *τράννε* Πελοπν. *Τὸν* *πιδι* *ἀξαίν'* Ἀδριανούπ. *Κιρὸ* *ἔχου* *νὰ* *οἱ* *ἰδοῦ*, *ἄξ'νις*, *πάχ'νις*, *μόρφ'νις* *πλεό-τιρου* Αἰτωλ. Ἔχομε *φάει* *ἕνα* *ψωμί* κ' *ἔχουμ'* *ἀξήνει* ἀντάμα Ἡπ. (Πρέβ.) *Ἡῦξησαν* τὰ *βάρτε* (ἐμεγάλωσαν τὰ *ρόδα*) Καππ. (Φάρας.) *Τὰ* *ψεῖκα* 'ς *σὴν* *ἐβδομάδα* *τόχα* *αὐξήσει*, *ἠῦξησε* *τὴν* *ἡμέρα*, *τὴν* *ἡμέρα* *τόχα* *αὐξήσει*, *ἠῦξησε* *τὴν* *ὦρα* (τὰ μικρὰ παιδάκια ὅσο θὰ ἐμεγάλωναν εἰς μίαν ἐβδομάδα, ἐμεγάλωσαν εἰς μίαν ἡμέραν, ὅσο θὰ ἐμεγάλωναν εἰς μίαν ἡμέραν, ἐμεγάλωσαν εἰς μίαν ὥραν. Ἐκ παραμυθ.) *αὐτόθ.* || Φρ. *Ν' ἀξήσης!* (πρὸς πταρνιζόμενον βρέφος) Λευκ.

Ἀξαίν' τὸ *γαϊδουράκι*, | *κοντέν'* τὸ *σαμαράκι*

(θωπευτικῶς ἐπὶ τῶν αὐξανόμενων παιδίων τῶν ὁποίων τὰ ἐνδύματα ἀποβαίνουν μικρὰ) Κύζ. || Γνωμ. *Χριστὸς γεννιέται*, τὸ *φῶς* *ἀξηταίνει* ἢ *ἀξηῶνει* (ὅτι ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων ἡ ἡμέρα αὐξάνει) Παξ. || Παροιμ.

Ἀξαίν'ν τὰ *πιδάκια*, | *ἀξαίν'ν* τὰ *φαρμάκια*

(ὅτι τὰ τέκνα αὐξανόμενα εἰς ἡλικίαν πολλαπλασιάζουν τὰς ἀπαιτήσεις των) Αἰτωλ.

*Ἀξαίνου*ν τὰ *παιδιά* μας, | *ἀξαίνου*ν τὰ *βάσανά* μας (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων. *Πῶς* *πάνε*, *κόρακα*, τὰ *παιδιά* σου; — Ὅσο *ἀξαίνου*ν, τόσο *μανρίζου*ν (ὅτι πολλάκις

